

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Hydopici senis, intercute aqua, quàm in [a]eternis ignibus cruciari
pr[a]eoptantis, exemplum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Pannoniæ regem, asylum utique excellens. Sed redire illuc detre-
clabat, ne patientiæ atque humilitatis, quas in miserijs inuenerat,
occasionem, inter regales delicias, amitteret. Habebat enim, tan-
quam Dei filia, diuinum patiendi characterem, thesauris omnibus
chariorem. Quid hanc fortitudinem, in heroide Christiana, mire-
mur? *Attalus Stoicus dicere solebat: Malo me fortuna in castris suis,*
quàm in delicijs habeat. torqueor, sed fortiter: bene est. occidit, sed
fortiter: bene est. Audi Epicurum, dicit: Et dulce est. Vxor, sed inui-
fus. Quid ni optabile sit, non quòd urit me ignis, sed quòd non vincit.
Nihil est virtute prestantius, nihil pulchrius: & bonum est, & optabile,
quidquid ex huius geritur imperio. Sic ex hominibus heroës, sic se-
midei, sic dij efficiuntur. Denique sic Deus nos predestinauit con-
formes fieri imaginis Filij sui; ideòq; & nos per patientiam, curramus ad
propositum nobis certamen: aspicientes in authorem fidei, & consumma-
tozem Iesum, qui, proposito sibi gaudio, sustinuit crucem, confusione con-
temta. Atque hoc alterum erat, quod, contra Fortunæ ictus, reme-
dium numerauimus.

Senec. lib. 1.
ep. 67.

Rom. 8. 29.
Hebr. 12. 2.

Sequitur tertium, paruo malo, grande, immo æternum ma-
lum redimi. Quis *Fortuna* casus potest tam esse acerbis, quàm
gehennæ cruciatus? quæ confusio huius vitæ non debet contem-
ni, præ confusione, quæ, coram toto Mundo, in extremo iudi-
cio, atque postea, sine fine, erit in Inferno? Sæpe autem Deus hîc
cruciat, ut in æternum parcat. Itaque tribulatio & dolor non tan-
tùm est, in electis, character & signum, eos esse filios Dei, sed etiã,
esse electos. Vtriusque simul figuram habemus in diuinis historijs.
Rachel enim vltimum charissimùmque filium *Benoni*, hoc est, *fi-*
lium doloris (sicut *Isaias* Christum, *virum dolorum, & scientem infir-*
mitatem) *Iacob* autem eundem *Beniamin*, hoc est, *filium dextra*
nominauit. Quid est hoc aliud, quàm filios Dei, qui persecutio-
nem patiuntur, esse non tantùm *Benoni*, seu *filios doloris*, sed etiam
Beniamin, *filiosq; dextere*, qui scilicet in illâ dexterâ collocabun-
tur, vbi agni, non hædi, iudicantẽ Domino, statuentur.?

Genes. 35.
Isa. 53. 3.

Matth. 25.
33.

In *Turrium* cœnobio, canitie veneranda senex adeò seuerè
vixerat, ut in multa corporis incommoda caderet. Inter quæ fuit
etiam hydrops. Veniebant ergo ad illum, è diuersis locis, qui eum
consolarentur, rogarentque, ut, in ista præsertim ætate atque inua-
letudine, non nihil de tam austerâ viuendi consuetudine remitte-
ret; nam & frondem, medio die, cum æstus exsiccet, arboratores

V.
Prat. Spirit.
cap. 8.

non cedere. His ille aliud nihil respondebat; quàm vt diceret: *Orate, pro me, Patres, ne interior homo hydropicus fiat. Ego enim, vt in hac infirmitate diutiùs durem, Deum oro.* Hunc ergo eundem Abbatem, cum audiuiſſet Hierosolymitanus Archiepiſcopus Euſtocius adeò vehementer morbo afflicto, conſtituit ei ſuppeditare, quidquid vel medicorum ars, vel imbecillitas corporis exigere. Myrogenes autem (hoc enim ſeni nomen erat) omnia repudiavit, hoc ſolum ab Archiepiſcopo petens: *Ora pro me, Pater, vt liberer ab eterno cruciatu.* Maluit nimirum hydropicus, in aquis, quod deliquiſſet eluere, quàm exurendum in æternos ignes referuare. Scilicet, *dum iudicamur, à Domino corripimur, vt non cum hoc Mundo damnemur.* Quod qui proſpectum habet, bene fert infeſtos caſus, neque vllum *Fortuna* crimen accuſat; ſed etiam vltro optat & inuitat, in hac vita, miſer eſſe, ne ſit in altera.

1. Cor. 11. 32

V I.
 Hiſtor. Tri.
 part. 1. 8. c. 1.

Circa Mareotem degebat Stephanus; integra continentia Monachus, ad ſexaginta annos, in omni virtutum palæſtra exercitatiſſimus, Antonio quoque Magno de præſtanti pietate notus. Erant in eo multa ſingularem laudem merentia. Fuit enim ille vir, non ſolum ex optimo more, & ſanctiſſima diſciplina, ſed etiam cum foris clarus, tum domi admirandus, neque rebus externis magis laudandus, quàm facinoribus domeſticis. Foris inter aſperos manſuetus, inter ignorantem ſapiens, alloquio ſuauiſ, ſermone utilis; mirè callens ærumnoſorum animos conſolari, atque, in ipſo luctu, excitare ad alacritatem. Sed domi ipſe haud indiligentiùs exercebat, quod foris alios docuerat. Tantus erat amator crucis, vt, ſi ipſa bona *Fortuna* veniſſet, non intromiſiſſet. Ergo habuit, quod petijt. Nam in morbum iniectus eſt, eumque proſus incurabilem. Quem tamen adeò non curabat, vt, dum medici membra eius putreſcentia ſecarent, ille (quaſi de alieno corio ageretur, neque cruciatuſ ad ſe pertineret) manibus opus faceret, ac folia palmarum plecteret: cumque morbus in ſummo incremento eſſet, etiam circumſtantibus conabatur perſuadere, vt de eiuſcemodi rebus non dolerent, neque aliud ſolliciti, niſi de bono vitæ fine, cogitarent. *Deus*, inquebat, *quæ fecit, cuncta vilia ſunt. Ego autem noui, huiusmodi morbos, propter peccata, accidere. Et melius eſt, hęc pœnas ſoluere, quàm, poſt mortem, perpetua ſupplicia ſuſtinere.* Eiuſdem ſententiæ fuit S. Chryſoſtomus, qui ita loquitur: *Magnum bonum eſt, luere peccata, in hac vita, Etenim diues ille, nihil graue hęc*
rece-

S. Chryſoſt.
 homil. 6. ad
 pop.